

slag sammen med deres ærede Ordfører, vide sikkert lige saa meget som Ministeren, men de tro, at dette mulig kunde føre til nye Udgifter, ekstraordinære Udgifter, noget som 4 Millioner Kroner, hvoraf Staten betaler 2 Millioner Kroner og Kommunerne 2 Millioner Kroner. Det er en ganske flot Maade at arrangere sig med 4 Millioner Kr. paa! Men ved Siden deraf vil jeg tillige sige, at ærede Medlemmer have ikke det mindste at bygge den Tro paa. Naar de sige 4 Millioner, er der ingen, der kan sige dem imod, og hvis de sige 6 Millioner, er der heller ingen, der kan sige dem imod, thi de vide intet som helst derom. Og hvis vi sige ikke 4 Millioner Kr., men 400,000 Kr., kunne de heller ikke anføre et eneste fornuftigt Ord for, at det ikke bliver 400,000 Kr. fordi de ikke have noget som helst Grundlag at holde sig paa, ikke det mindste at bygge paa. Det vil jeg nemlig endnu gøre opmærksom paa lige overfor den Statist, der foreligger — jeg skal ikke nærmere komme ind paa det, thi det maa jo være klart, saaledes som det ærede Medlem der talte før mig, sagde, at det er umuligt for de Herrer at have nogen som helst Glæde af at høre denne Statist omalt, ikke en Gang nogen barnlig Glæde vil der blive tilbage for de Herrer ved denne Statist, den behøver ikke at omtales mere, den er færdig — men jeg vil sige, at selv om den var rigtig, selv om alle de Tal, de have opført, være rigtige og kunde bruges, gives der dog ikke derved noget som helst Grundlag for det, der foreligger. Det, der spørges om, er, hvad der af Penge vil gaa med til, for at alle de fattige Menninger kunne faa, en Mand 200 Kr., en Kvinde 150 Kr. og Ægtefæller 300 Kr. Men hvis det nu ogsaa havde været oplyst og dokumenteret, saa havde de dog ikke stillet noget Forslag om, at disse Folk skulde have henholdsvis 200, 150 og 300 Kr., det gaar Forslaget slet ikke ud paa. Det kan ikke en Gang siges med nogen som helst Slags Sandsynlighed — man er ikke en Gang inde paa den Vej — om de faa 300, 500, 200 Kr. eller hvad som helst ellers, thi Kommunerne faa ikke nogen som helst Besledning med Hensyn til, hvad de skulle give, det er et uløseligt Greb i Luften! Jeg skal ikke drifte mig til at sige, hvad Meningen var med den ærede Indenrigsministers Udtalelser i Dordags, jeg tror ikke let, at nogen vil være saa foroven at turde sige det. Hvis nogen kunde faa i Sinde at tro, at det var den ærede Ministers Mening at give en Antydning af, at et saadant Forslag, som her er stillet af forskellige ærede Medlemmer af Udvalget,

maafe nok kunde blive til Lov, vil jeg dog anmode den ærede Minister om at berigtige en saadan Misforstaaelse. Det kan nemlig ikke være Meningen, thi jeg kan ikke tro, at nogen Regering kan lade et Lovforslag blive til Lov, som finansielt set foreligger saaledes, at det finansielle Resultat muligen, saaledes som den ærede Minister sagde, bliver Nul, men muligvis ogsaa saaledes, at det, hvad der heller ikke kan modsiges, bliver 4 Millioner, uden at man har nogen som helst Udgang til at vide, hvad det bliver, og hvor man skal faa Pengene fra. Jeg antager, at naar den ærede Minister igen faar Ordet, vil han noget nærmere forklare os, hvad Meningen var med denne Udtalelse, at dette Forslag muligvis kan være et Forhandlingsgrundlag, saaledes at vi navnlig faa at vide, hvor langt hen i Forhandlingen man kan antages at være, naar man har et saadant Grundlag, om man er videre end lige i Begyndelsen, og om der ikke er meget langt til Enden. — De to Retninger, hvori man vil gøre godt, navnlig lige overfor Smaafolk, er altsaa med Hensyn til Valgretten — den faa de ikke, og Pengene — dem faa de heller ikke efter dette Forslag. Nu er der ganske vist andre Goder og Betsignelser, som man har lovet, og blandt dem er der nogle, som jeg indrømmer, at de ville faa. De faa Ægtefælsretten. Ja, det er rigtigt. En 60 aarig Mand med Fattighjælp faar Lov til at gifte sig, hvad han ikke tidligere har haft, og den Ret tror jeg vil blive benyttet i ret rigeligt Omfang. Hvorfor skulde de 60-aarige Mænd nemlig ikke gøre det? En 60-aarig Mand trænger jo til Trøst og Pleje paa mangfoldige Maader, endnu stærkere end en yngre Mand, hvorfor skulde han saa ikke gifte sig, naar der er rig Anledning dertil? Utvivlsomt vil der være Røner nok at faa for disse Mænd, fordi Hovedhensynet for Ægtefæbet, nemlig Forsørgelsen, her er til Stede (Dalsgaard. De faa jo ingen Penge!). So saa mænd faa de faa, det maa det ærede Medlem ganske have overset, thi der staar nemlig saabel i Lovforslaget som i Vædringsforslaget, at disse 60-aarige Mænd ikke alene selv skulle forjærges, men at ogsaa deres Familie skal forjærges af Kommunen. Naar altsaa den vedkommende 60-aarige Mand gifter sig, gør han det med en Chance for at indgaa et godt og behageligt Ægtefæb; han er et ordentligt Parti, jeg vil just ikke sige noget søgt Parti, men han kan i hvert Fald forjærges sin Kone; i det Øjeblik, han gifter sig, er Konen forjærgt og Børnene ligeledes. Thi